

Втора църковна сграда. — Когато кърджалиитѣ заминали, злочеститѣ присовчани се завърнали и започнали да градятъ, както могоатъ, нови кѣщи. Тогава тѣ разширили селото по-назападъ. Не забравили и своята светиня. Решили да построятъ нова църква малко въ западъ и по-горе къмъ бърдото. Новопостроената църква била малка каменна сграда, посветена на Св. Богородица подъ име „Успение пресветая Богородици“, чиито храмъ се празнува на 28 августъ.

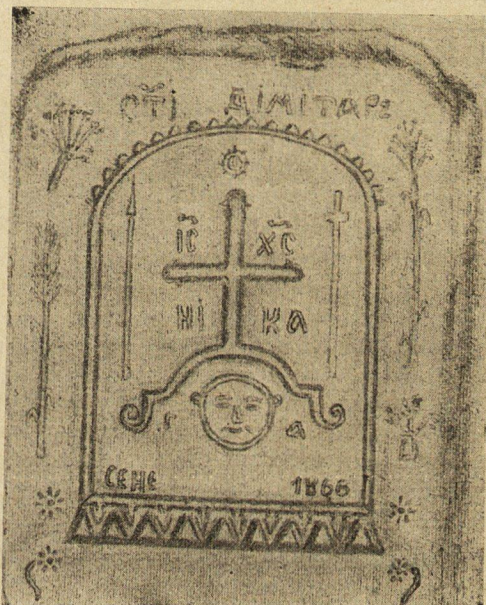
Дворището, обаче, на изгорялата църква „Св. Димитъръ“ се запазило, оградило се и се тачи като народна светиня. На Димитровденъ тамъ се прави курбанъ съ молитвословие. Тоя день се празнува като голѣмъ селски празникъ — селски сборъ — и до днесъ.

На това свето мѣсто въ 1866 г. ктители поставили на мѣстото на св. престолъ побитъ, украсенъ, скулптурно камъкъ, който има на срещната форма и надписъ (Вж. снимката). Църковниятъ дворъ е ограденъ и запазенъ като обществено мѣсто.

Метохъ. — Въ 1876 г. въ селото пристигнали три калугерки бѣжанки отъ Калоферския девически манастиръ. Селянитѣ ги приели съ

радостъ и ги заселили въ тоя черковенъ дворъ, като имъ построили жилище, което нарекли „Метохъ“. Когато, обаче, въ селото къмъ 1880 г. се построила църква и при девическия манастиръ „Св. Пантелеймонъ“, калугеркитѣ напуснали метоха. Тогава метохътъ останалъ да обслужва обществени служби — въ него се свиквали селски събрания, давали се представления, обучавали се деца, когато селското църковно училище не ги е побирано.

Въ 1902 г. селото продава тоя метохъ за частно жилище. И сега е такова, обаче, мѣстото на църковния олтаръ ! е оградено и се пази поставениятъ кръстъ.

Образъ на св. престоленъ кръстъ
„Св. Димитъръ“.

